

Chrzest – Cud wiary

Proszę Księdza, teraz już jestem spokojna, bo moje dziecko zostało ochrzczone. Skąd ten nadzwyczajny spokój? Przecież dziecko zostało już gruntownie przebadane, przeszło wszelkie konieczne szczepienia, lekarze dali mamie wszystkie niezbędne

rady: jak trzymać, co podawać, czego unikać, kiedy następna wizyta u lekarza. Jakie papki robić, jakie smoczki, jakie mleko? A kochająca, wierząca mama i tak mówi, że dopiero teraz jest naprawdę spokojna, bo jej dzieciątko zostało ochrzczone. Dziecko otarło się o wielu lekarzy, a w chrzcie poznało swego Uzdrowiciela. Otrzymało piękne ciuszki, a w chrzcie zostało przyobleczone w białą szatę, płaszcz Zbawiciela. Wreszcie, przez sakrament chrztu dzieciątko otrzymało godność dziecka Bożego; to jest mój syn umiłowany, to jest moja umiłowana córeczka – mówi Pan Bóg w misterium sakramentu chrztu świętego. Teraz już lepiej rozumiemy spokój chrześcijańskiej mamy, która jak Bóg w niebie, całuje swoje ochrzczone dzieciątko. Jak wielka jest tajemnica chrztu świętego, jak wielkie bogactwo darów w życie dziecka wnosi ten pierwszy sakrament. To prawda, życie jest wielkim darem, największym. Ale jeszcze większym jest dar życia Bożego, dar wiary w Jezusa Chrystusa, dar przyjęcia do wspólnoty Kościoła świętego. To wszystko człowiek otrzymuje na chrzcie świętym. **[prob.]**

Wiara poszukująca

Trzej Królowie nazywani też Mędrcami ze Wschodu to ludzie otwarci, poszukujący prawdy, szukający Boga żywego. Pokonują wielkie odległości, by odnaleźć nowonarodzone Dziecię. Odkrywanie Boga to życiowa przygoda ludzi otwartych; z jednej strony prostych pastuszków, którzy z pośpiechem idą do Betlejem, by zobaczyć, co się tam wydarzyło, a z drugiej światłych Mędrców, którzy kierując się blaskiem gwiazdy

docierają w końcu, nie bez przeszkód, do celu swej drogi: Weszli do domu i zobaczyli Dziecię z Matką Jego, Maryją; upadli na twarz i oddali Mu pokłon. Można by powiedzieć w tym miejscu: błogosławieni ludzie otwarci, poszukujący, albowiem w ich otwartości, w ich szukaniu jest już obecny Ten, którego szukają, na którego się otwierają. Odwiedziny kołędowe to czas ludzi otwartych na Pana Boga, ale to także czas ludzi uporczywie zamykających swoje domy, swoje serca na prawdę Ewangelii. Niby to nic takiego szczególnego, a jednak i tutaj dochodzi do głosu bądź to prosta otwartość, szczerza chęć udostępnienia Bożemu Dziecięciu wszystkich zakamarków swojej egzystencji, bądź też swoista obrona swojej prymitywnej niewiary, przy pomocy dowolnych chwytów i argumentów, nawet tych najgłupszych. Święci prości Pastuszkowie, dostojni Mędrcy ze Wschodu, przekonajcie sami wszystkich zamkniętych krętaczy. [prob.]

Rodzina Nasza – Święta

Dla każdego człowieka ta pierwsza, naturalna rodzina jest gniazdem, punktem odniesienia, szkołą wiary i wartości. Pierwsza, bo potem ludzie zakładają swoje własne rodziny, czasami wchodzą do nowej rodziny zakonnej, parafialnej, itd.

Spojrzenie mamy, smak przygotowywanego obiadu, wszystkie domowe zapachy i smaki, zachowanie ojca, jego niepowtarzalne reakcje, temperament. Wspólne przeżywanie wiary: niedzielne wędrówki do kościoła na Mszę św., na nieszpory, na świąteczne pasterki i rezurekcje. Wszystko to ludzie zabierają ze sobą w życie, czasami tylko jako wspomnienia, nieraz jako wzór, który chcieliby naśladować w swoim nowym życiu. Bo dom, który stworzyli nam rodzice, ciągle jest dla nas oparciem i schronieniem w naszych wędrówkach przez świat. Dzisiaj kiedy wspominamy Świętą Rodzinę z Nazaretu, dziękujemy Bogu za ciepło domu rodzinnego; za matkę i ojca, za rodzeństwo, z którym wychowywaliśmy się, za tę jedyną swego rodzaju szkołę życia, której nic nie jest w stanie zastąpić. Wszystko tam było, czego życie potrzebuje. Rodzina – niczym nie można jej zastąpić. Tym też kierował się Bóg Ojciec, gdy dla swego Syna wybrał właśnie taki sposób przygotowania się do życia na tym świecie i spełnienia dzieła zbawienia. Rodzino Święta, w Tobie i nasze rodziny odkrywają swą świętość. [prob.]

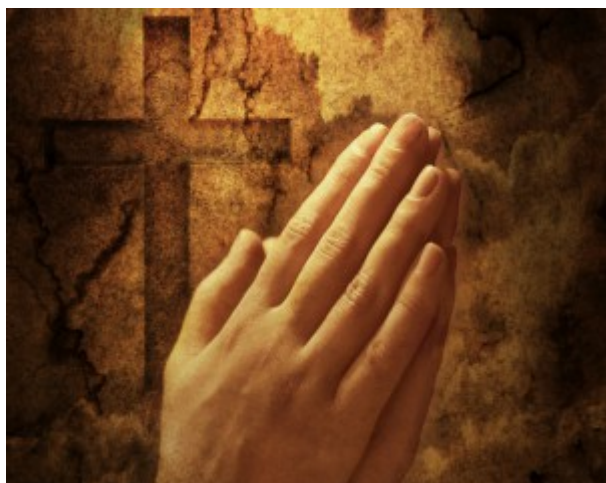
Radujcie się!!!

Powiedzieć dzisiaj: Raduj się, radujcie się! to rzecz niebezpieczna, bo można być uznanym za szaleńca, dalekiego od rzeczywistości. Bo z czego tu się cieszyć? Ceny rosną, opłaty rosną, życie coraz droższe, i jak tu się cieszyć. Rzeczywistość, w której żyjemy,

nie daje nam zbyt wielu powodów do radości. Mimo to Jan Paweł II zachęcał: Jestem radosny, wy też bądźcie. Wierzymy mu, choć trudne to zadanie! A jednak, kto nie odczuwa radości, nie jest nic wart. Radość tkwi nie w rzeczach, ale w głębi naszej duszy – pisze św. Tereska od Dzieciątka Jezus. Być może jesteśmy tacy smutni, ponurzy, bo upatrujemy nasze radości wyłącznie w rzeczach, nie w sobie. Potrafimy się cieszyć z nowych pończoch, a nawet z sztucznych zębów, które nam pasują. Ale mimo to nasza radość nie jest w naszej nowej szczęce, ale w rozradowanej duszy. Kiedy św. Paweł zachęca nas dzisiaj do radości, to ma na myśli radość z bliskości Boga: Pan blisko jest. Czy umiemy się jeszcze cieszyć tym rodzajem radości? Tyramy gdzie się tylko da; bo jeszcze by trzeba to i tamto, jeszcze tylko ten rok? I tak czas leci, życie ucieka. Ale i tak nie jesteś nic wart albo tylko niewiele, jeśli upatrujesz swoją radość w rzeczach, nie w duszy, w sercu. Święty czas Adwentu pomaga nam w układaniu życia, w układaniu powodów naszej radości. Naszą największą radością jest Chrystus, którego nosimy w naszej duszy. [prob.]

... w każdej modlitwie

List św. Pawła do Filipian, który usłyszymy dzisiaj w drugim czytaniu, jest bardzo osobisty, pełen czułego zatroskania. W końcu Apostoł pisze do swoich bliskich, do tych, których pozyskał dla Chrystusa, tak jak on sam został pozyskany przez Jezusa pod Damaszkiem.

My przecież też modlimy się za naszych bliskich. Za każdym razem, gdy się spotykamy, mówimy im: Zawsze, w każdej modlitwie myślę o tobie, o was. Mówimy tak naszym dzieciom, które już dawno odjechały w odległe strony. Martwimy się, czy ich wiara, którą tutaj kiedyś żyli, jest w nich nadal żywa, w ich rodzinach, w sercach ich dzieci. Człowiek, który naprawdę się modli za swoich bliskich, robi dla nich najwięcej. Nawet gdyby tamci się z tego śmiali.

W tych dniach wiele mówi się o nowej ewangelizacji. Z wszystkich środków ewangelizacyjnych modlitwa jest środkiem najważniejszym, najbardziej skutecznym. Modlić się za córkę na studiach, za syna, który jakoś nie myśli o uporządkowaniu swojego życia, za młodych małżonków, którzy jakoś nie mogą doczekać się potomstwa, za rodziców, aby wykorzystali dobrze rodzicielską mądrość, za słabych w wierze, którzy balansują, niepewni. Jest tak wiele ważnych spraw, jak bogate jest nasze całe życie. Dlatego zawsze, w każdej modlitwie należy do Boga zanosić wytrwałe błagania i dziękczynienia nie tracąc ufności.
[prob.]

Koniec świata

Z dzieciństwa pamiętamy sytuacje, gdy naraz do pokoju wpadała mama i zastawała bawiące się dzieci w totalnym bałaganie; wszystko nie na swoim miejscu, i zabawki, i ubranka, nawet meble. Widząc to wszystko mama na chwilę załamywała ręce i mówiła: *koniec świata, zróbcie porządek, żeby wszystko wróciło na swoje miejsce*. Ale to taka najłżejsza wersja *końca świata*.

Nieco poważniejsza i bardzo nieprawdziwa jest ta, którą co jakiś czas wieszczą różne sekty, że w następnym roku nastąpi koniec świata. Potem te swoje prognozy końca świata odwołują, korygują i przesuwają na lata następne. To wszystko bynajmniej nie oznacza, że *koniec świata* jest fikcją, czy fantastyką.

Pismo święte wyraźnie mówi o końcu świata, choć nigdy dokładnie nie precyzuje, kiedy on nastąpi. Owszem, mówi o znakach, jakie będą temu towarzyszyć. Ale i to nie jest najważniejsze. Najważniejszą prawdą *końca świata*, będzie ostateczne zwycięstwo Boga nad szatanem i złem. Koszmarne i katastroficzne wizje końca świata, jakie czasami roztacza się przed nami, nie mają nic wspólnego z chrześcijańskim myśleniem na ten temat. *Koniec świata* to początek ostatecznego panowania Boga, gdy nastąpi definitywne pokonanie i oddzielenie Antychrysta i jego zwolenników od Chrystusa i Jego naśladowców. Dlatego dzisiaj Ewangelia wzywa nas: *Czuwajcie i módlcie się w każdym czasie*. [prob.]

W owe dni...

Mówimy: zbliża się koniec miesiąca, trzeba zapłacić wszystkie rachunki; zbliża się koniec roku, co przyniesie nowy? Idzie zima, ciekawe jaka będzie? Natomiast w

Piśmie świętym często pojawia się jeszcze inny rodzaj przewidywania. Dotyczy przeszłości: W owym czasie, np. W owym czasie wyszło rozporządzenie Cezara Augusta. Może też dotyczyć przyszłości i wtedy słyszymy: W owe dni, np. W owe dni, po tym ucisku, słońce się zaćmi i księżyc nie da swego blasku. Dziwne są te biblijne rachuby czasu, brak w nich kalendarzowej, zegarowej dokładności, a jednak wydarzenia, o których jest mowa, naprawdę miały miejsce, np. narodziny Pana Jezusa, za czasów panowania Cezara Augusta, albo dopiero będą miały miejsce, nie wiemy dokładnie kiedy, czy za rok, czy za sto lat, czy wcześniej. Tak jak nie znamy ani dnia, ani godziny naszej śmierci, a jednak wiemy, że przyjdzie. Możemy powiedzieć, że tym pierwszym końcem świata będzie właśnie dzień naszej śmierci, a tym drugim, dzień naszego Sądu, gdy wszystko się skończy: Lecz o dniu owym lub godzinie nikt nie wie, ani aniołowie w niebie, ani Syn, tylko Ojciec. Owe dni, to czas naszego spełnienia, to czas spotkania Boga, naszego Stwórcy, który dał nam życie, ale i Zbawiciela, który wypełniał dni naszego życia swoją obecnością, łaską, miłosierdziem. Owe dni na pewno przyjdą dla każdego z nas. Oby nie były dla nas zaskoczeniem. [prob.]

Usiadł naprzeciw skarbony

Pan Jezus to miał naprawdę wielką odwagę. Nie wiem, czy zdobyłby się na podobne zachowanie dzisiaj, w czasach, gdy troska o anonimowość, o nienaruszanie prywatności jest największą świętością. A On usiadł naprzeciw skarbony i przypatrywał się, jak tłum wrzucał drobne pieniądze do skarbony. W tej Ewangelii nie chodzi jednak ani o ciekawość Pana Jezusa, ani o Jego odwagę. Pan Bóg widzi przecież

wszystko, nie patrząc, nikogo nie kontrolując. Bóg doskonale zna serce człowieka, zna jego wiarę. Kościół istnieje dzięki Niemu, czyli dzięki Chrystusowi, który jest jego Głową. Ale istnieje również dzięki ludziom; bogatym, którzy wrzucają wiele, i dzięki ubogim wdowom, które wrzucając jeden grosz, wrzucają wszystko, co mają. Niby najmniej, a najwięcej, w oczach Bożych. Mało, które okazuje się wszystkim, co trzeba, dla Kościoła, ale i dla zbawienia owej kobiety. Kościół nie potrzebuje sponsorów, ale ofiarodawców; od wieków lepiej wychodzi na wdowim groszu, który nieraz bywa cichym darem zamożnego ofiarodawcy, nie szukającego rozgłosu. Dzisiaj, kiedy świętujemy kiermasz naszego kościoła, dziękujemy tym, dzięki którym możliwa jest wszechstronna troska o tę świątynię. Dziękujemy za wielkie serca, dzięki którym możliwa jest i troska o wielkie renowacje, ale i o drobne potrzeby, których jest wiele. [prob.]

Jak siebie samego

Przykazanie miłości samego siebie stanowi istotną część największego przykazania, o którym mówi dzisiaj Ewangelia. Jest to jednak przykazanie często źle rozumiane. Kiedy mówimy o miłości samego siebie to zwykle mamy na myśli grzech miłości własnej. Miłować Boga, bliźniego swego, to jasne, ale siebie? Warto zauważyć, że w tym przykazaniu punktem odniesienia dla miłości bliźniego jest to, jak kochamy siebie samych. Są ludzie, którzy mówią wyłącznie o miłości do całego świata, zapominając przy tym o sobie. Tymczasem człowiek, który odbiera sobie życie, nikomu już nic nie da. Zabiera ze sobą do grobu wszystkie talenty, którymi mógłby się jeszcze podzielić z innymi. To samo dotyczy nałogowego alkoholika, narkomana. Wynika stąd, że tym pierwszym bliźnim, którego mam pokochać, jestem ja sam. Bóg daje mi mnie samego jako dar i zadanie; daje mi życie, zdrowie, zdolności, talenty, powołanie. Człowiek nie jest w stanie kochać innych, poświęcać się dla nich, zapominając o sobie. Nie dbając o własne zdrowie, odpoczynek, o własne ciało i duszę, nie będę w stanie ofiarować się w pełni innym. Pracoholizm, wypalenie zawodowe, niechęć do życia, skłonności samobójcze, to częste oznaki braku troski o własne życie, to wyraźne oznaki braku miłości siebie. W oczach Bożych moje życie jest najważniejsze. [prob.]

Płaszcz żebraka

Żebrak Bartymeusz, o którym dzisiaj mówi Ewangelia, w pewnej chwili zrzucił z siebie płaszcz, zerwał się i przyszedł do Jezusa. Ten płaszcz to najprawdopodobniej było jego jedyne odzienie, zwykły łachman żebraka. Nim się okrywał, przed mocnym południowym słońcem, ale i przed nocnym chłodem, w nim

jakoś wyglądał jako człowiek. Ten płaszcz dla niego wiele znaczył, w pewnym sensie był jego domem, dawał mu poczucie bezpieczeństwa. Jednak gdy zobaczył Jezusa, gdy usłyszał, że go woła do siebie, zostawił ów płaszcz, czyli zostawił cały swój stan posiadania i przyszedł do Jezusa. Tak wielka była jego wiara; wszystko postawił na Boga. Wiara przecież to oznacza, że człowiek całkowicie zdaje się na Pana Boga. Św. Paweł pisze: Bo wy wszyscy, którzy zostali ochrzczeni w Chrystusie, przyoblekliście się w Chrystusa (Ga 3,27). Bartymeusz nie tylko został uzdrowiony ze swojej niemocy (był przecież niewidomy). On otrzymał nowy płaszcz, został przyobleczony w Chrystusa. Wszyscy jesteśmy żebrakami, nawet jeśli nosimy płaszcze z norek, czy złotych lisów. W momencie chrztu świętego zostaliśmy przyobleczeni w Chrystusa, w jego zbawczą moc. Szkoda, że ten płaszcz często trzymamy w niewidzialnej szafie, jakby się miał zniszczyć albo przedwcześnie zużyć. A chodzimy w łachmanach, nawet jeśli uszyto je z norek, złotych lisów? [prob.]